

מתי? בזמן שישראל מקדשים למטה. ועד שישראל לא מקדשים למטה, הם אינם אומרים קדשה.

משום שקדשה עולה משלשה עולמות, ולא משנים, והינו, וקרא זה - הרי אחד. אל זה - הרי שנים. ואמר - הרי שלשה. שלשה עולמות הם כנגד שלש קדשות. ומשום כך שבח של ישראל שלוקחים קדשה למטה לבדם.

אמר רבי אלעזר, כך זה ודאי, ודברים אלו בארנום. ועוד בארנו, שהרי שלש קדשות נמסרו לישראל למטה מפסוק זה, (ויקרא ב) והתקדשתם והייתם קדשים, (שם) כי קדוש אני ה'. והתקדשתם - אחד. והייתם קדשים - שנים. כי קדוש אני ה' - הרי שלשה. פאן נמסרה להם קדשה. אמר לו, נאה, והרי לא נזכרת ברמח עד שלקחתיהו מאחורי כתף ושמתיהו בידך. מכאן והלאה תזכר ברמח, שהיא בידך. שוב למקום שהשארתי.

אמר רבי אלעזר, הדברים שאנו בהם, בברכה הם. ברכו, מה זה ברכו? משיכת הברכות ממקום שכל הברכות יוצאות, עד שנעשות ברכה, מרב משיכות שנמשכת, ומתוך רב הפנים באותה ברכה מיד ירבו הפנים הרבה דגים לכמה מינים, ואותה משיכת מים מה היא? ה' משיכות אור המאיר מתוך אותה אספקלריה שמאירה שנמשך מלמעלה למטה.

זה למלאכים עליונים, שהם בבית מרום של הגרן העליון, נאמר ברכו ה'. אנו שיושבים למטה, מדוע ברכו את ה'? משום שאנו צריכים למשך עלינו את האת הזאת, ובה נכנס למלך

תימא, והא כתיב (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר, אימתי בזמנא דישראל מקדשי לתתא. ועד דישראל לא מקדשי לתתא, אינון לא אמרי קדשה.

בגין דקדושה מתלת עלמין סלקא, ולא מתרין, והינו, וקרא זה, הא חד. אל זה, הא תרין. ואמר, הא תלתא. תלת עלמין, אינון לקבלייהו תלת קדושות. ובגין כך שבחא דישראל דנטלין קדושא לתתא בלחודייהו.

אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, ומלין אלין אוקימנא לון. ותו אוקימנא, דהא תלת קדושות אתמסרו לישראל לתתא. מן האי קרא, והתקדשתם והייתם קדושים, פי קדוש אני יי. והתקדשתם חד. והייתם קדושים תרין. פי קדוש אני יי, הא תלתא. הכא אתמסר לון קדשה. אמר ליה יאות. והא לא אדפרת מרומחא, עד דנטלת ליה אנא מבתר כתף, ושוי לך בידך. מכאן ולהלאה תדפר לרומחא, דאיהו בידך. תוב לאתר דשבקת.

אמר רבי אלעזר, מלין דאנן בהו, בברכה אינון. ברכו, מאי ברכו. משיכו ברכאן מאתר דכל ברכאן נפקין, עד דיתעבדון ברכה. בסגיאון משיכו דאתמשיך, ומגו סגיאון דמיין ביהיא ברכה, מיד יפשוין מיין נוני סגיאין, לכמה זיגין. וההוא משיכו מאי הוא. ה' משיכו דנהורא דנהיר, מגו ההוא אספקלריאה דנהרא, דאתמשך מעילא לתתא. האי למלאכי עלאי, דאינון בבי מרומא דאדרא עלאה, אתמר ברכו יי. אנן דיתבי לתתא, אמאי ברכו את יי. בגין דאנן צריכין לאמשכא עלן, להאי את, ובה נייעול לגבי מלכא, לאחזאה אנפוי. ועל דא אמר